

HIVERNS QUE CREMEN

No sentia res. Només la fredor de la llàgrima que recorria la meua cara. Cada parpelleig se'm feia etern. Notava un hivern fred i fosc dins meu, tan fred que cremava. Cada cop que em donava, notava la pressió de la seva mà que aprofundia sobre el meu cos.

Tenia por, volia escapar de mi mateixa, marxar d'aquell lloc. Sortir corrent i no tornar. Em sentia perduda en un camí sense fi, en un profund silenci del que només jo podia sentir algun petit soroll que de tant en tant em feia obrir els ulls. Era fosc, tant fosc que en algun cop no distingia si els tenia oberts. Per què mirar? No volia mirar, no calia saber més, allò ja donava prou coneixement del que estava passant.

Però per què? Que havia fet jo? Perquè es comportava així amb mi, perquè ho feia? Pot ser jo havia errat en alguna cosa, pot ser no ho havia fet del tot bé. Tot passava pel meu cap però no trobava resposta, i jo m'entossudia a saber el per què. Sentia que no hi havia volta enrere.

Just en aquell moment intento recordar com va començar tot i és llavors quan me n'adono que tot va començar abans del que jo creia. Molt abans.

A ell mai li havia agradat com era jo, a tot hi torbava defectes. Primer van ser petits detalls que em passaven desapercebuts, però després van ser més i més els detalls que em confirmaven que no m'estimava. Jo ho intentava una i altre vegada fins i tot en alguna ocasió l'havia defensat.

Però aquell dolor tan fred que sentia a cada cop, em feia reaccionar diferent. No hi havia motiu, potser ell no sabia estimar, potser ningú li havia ensenyat. Ell

no era capaç d'estimar. Calia que algú li donés aquell escalfor que li fes entendre que estimar no era això, havia de saber que l'amor és incondicional, és donar, és regalar, és comprendre, és escoltar, és sentir aquella escalfor que et dona l'altre quan s'apropa l'hivern.